

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van haar minderjarige kinderen,
en
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/28558 en 06/28559 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 8 februari 2007
in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 15 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 8 februari 2007, verzonden op 9 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 22 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillessen
Lid van de enkelvoudige kamer

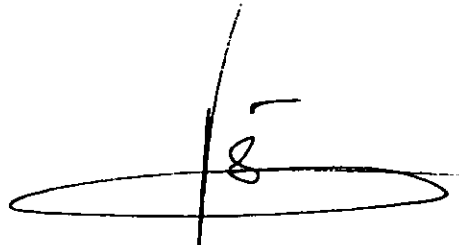
w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 juni 2007

205

Verzonden. **1 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg. nrs.: AWB 06/28558 en AWB 06/28559

Uitspraak in het geding tussen:

	alias		alias	
geboren op	:	alias	:	alias
mede ten behoeve van haar hierna vermelde kinderen:				
		geboren op		eiseres,
		geboren op		
		geboren op		

geboren op : , eiser,
allen van Afghaanse nationaliteit,
gemachtigde: mr. E.C. Shuter, jurist bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel te Arnhem,
en

DE MINISTER VAN JUSTITIE

(voorheen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie)
verweerder,
gemachtigde: mr. R.A. Visser, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 15 mei 2006 heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvragen van eisers om verlening van verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd.

Op 12 juni 2006 hebben eisers tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank. De beroepen zijn behandeld ter zitting van 14 december 2006, waar eisers en de gemachtigden van partijen zijn verschenen.

2. Motivering

Inzake het beroep geregistreerd als AWB 06/28558 (eiseres):

2.1 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd

Reg.nrs.: AWB 06/28558 en AWB 06/28559

2

afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij hij aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.2 De rechtbank stelt voorop dat ingevolge vaste rechtspraak van de Afdeling de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van een asielrelaas wordt uitgegaan van de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort. Die vaststelling, daaronder mede begrepen de beslissing welke documenten noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag en ter onderbouwing daarvan hadden kunnen en moeten worden overgelegd, kan door de rechtbank slechts terughoudend worden getoetst.

2.3 Verweerder heeft de aanvraag van eiseres afgewezen op grond van voormelde wetsbepalingen. Verweerder heeft daarbij overwogen dat eiseres toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd. Verweerder heeft het niet aannemelijk geacht dat eiseres geen enkel indicatief bewijs van haar reis heeft kunnen overleggen noch in staat is gebleken gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de door haar gevolgde reisroute af te leggen. Hierbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat eiseres van Afghanistan naar Nederland is gereisd en verondersteld mag worden dat deze reis met documenten is te staven. De door eiseres bij zienswijze geschetste problemen tijdens de reis, noch haar afhankelijkheid van de reisagent kunnen eiseres volgens verweerder ontslaan van haar eigen verantwoordelijkheid om concrete en verifieerbare verklaringen aangaande haar reis(route) af te leggen.

Voorts heeft verweerder geoordeeld dat het asielrelaas van eiseres positieve overtuigingskracht ontbeert, waarbij verweerder heeft overwogen dat geen enkele waarde kan worden gehecht aan de verklaringen van eiseres omtrent haar identiteit, de identiteit van haar kinderen en haar huwelijks status. Verweerder heeft daarbij in aanmerking genomen dat eiseres bij haar asielaanvraag hier te lande heeft gesteld dat haar naam is en dat zij is geboren op terwijl verweerder is gebleken dat eiseres op 24 juni 2002 een asielaanvraag in Oostenrijk heeft ingediend onder de naam geboren in

Na met deze informatie te zijn geconfronteerd, heeft eiseres een derde naam opgegeven, geboren op . Dat eiseres tijdens het zogenaamde 'Dubbingheer' haar juiste identiteit zou hebben opgegeven heeft verweerder niet kunnen overtuigen, nu zij haar personalia pas heeft gewijzigd nadat zij was geconfronteerd met de resultaten van het dactyloscopisch onderzoek. In de verklaring van eiseres dat zij bang is en was voor haar echtgenoot en ook door andere asielzoekers bang is gemaakt zodat zij de waarheid niet durfde te spreken, heeft verweerder geen grond gevonden voor een ander standpunt. Volgens verweerder mag van eiseres, nu zij in Nederland asiel heeft aangevraagd, in redelijkheid worden verwacht dat zij voldoende vertrouwen stelt in de Nederlandse autoriteiten om de asielaanvraag op grond van de waarheid te beoordelen en om haar indien nodig in bescherming te nemen.

Verweerder heeft voorts overwogen dat eiseres tijdens het eerste gehoor van 23 juli 2002

Reg.nrs.: AWB 06/28558 en AWB 06/28559

3

heeft verklaard dat zij gedurende achttien jaren gehuwd is geweest met [] en dat zij vier kinderen met deze man heeft gekregen, namelijk de vier kinderen met wie zij tegelijkertijd onderhavige asielaanvraag heeft ingediend. Tijdens het zogenaamde 'Dublingehoor' van 17 februari 2003 heeft eiseres – na te zijn geconfronteerd met haar asielaanvraag in Oostenrijk – verklaard dat zij eerder was gehuwd met [] en eerst in mei of juni 1992 te zijn gehuwd met []

Voorts heeft eiseres verklaard dat zij naast de meegereisde kinderen nog drie andere kinderen heeft, en dat twee daarvan de kinderen van haar overleden zuster zijn. Tijdens voormeld 'Dublingehoor' heeft eiseres de achternamen van haar zonen en deels de voornaam van één zoon gewijzigd. Tijdens dat gehoor heeft eiseres tevens verklaard dat een zuster van haar overleden echtgenoot [] hier te lande verblijft tezamen met drie zonen van eiseres die zij in het eerste gehoor niet heeft genoemd. De verklaring dat eiseres voormelde feiten niet tijdens het eerste gehoor heeft vermeld omdat zij de zaken niet nodeloos ingewikkeld wilde maken en zij haar zonen niet in de problemen wilde brengen, heeft verweerder geen toereikende verklaring geacht voor de geconstateerde tegenstrijdige verklaringen.

Verweerder heeft voormelde verklaringen van eiseres onderling inconsistent en tegenstrijdig bevonden met de verklaringen van haar in Nederland verblijvende zoon [] (bekend onder IND dossiernummer 0201.04.8001) en mevrouw [] de zuster (bekend onder IND dossiernummer 9207.06.0111) van haar voormalige echtgenoot [] die eveneens in Nederland verblijft.

Mevrouw [] heeft tijdens haar nader gehoor van 21 oktober 1996, blijkens pagina 8, verklaard dat haar broer – volgens eiseres haar ex-echtgenoot – nog steeds in leven is en in detentie verblijft. Deze verklaring valt volgens verweerder in het geheel niet te rijmen met de verklaring van eiseres dat zij reeds in 1992 was gehuwd met een andere man. Verweerder heeft eiseres evenmin gevolgd in haar stelling bij zienswijze dat mevrouw [] wellicht niet over de laatste informatie beschikte, nu zij, gelet op de datum waarop haar nader gehoor plaatsvond en gelet op de verklaring van eiseres dat zij in 1990 dan wel in 1992 was hertrouwd, in ieder geval beschikte over informatie over haar broer uit een periode na het gestelde tweede huwelijk.

Zoon [] heeft tijdens het eerste gehoor van 4 januari 2002 verklaard dat zijn drie zusters dezelfde achternaam dragen als hijzelf, te weten []. Eiseres heeft daarentegen verklaard dat deze drie dochters de achternaam dragen van haar tweede echtgenoot, de heer []. Voorts heeft [] geen melding gemaakt van een tweede echtgenoot van eiseres. Evenmin heeft [] er in zijn nader gehoor gewag van gemaakt dat problemen binnen het gezin zijn ontstaan vanwege een tweede echtgenoot van eiseres. Verweerder heeft eiseres niet gevolgd in haar stelling bij zienswijze dat [] niet zou hebben gesproken over haar tweede huwelijk, omdat hij een hekel aan deze man zou hebben gehad. Daartoe heeft verweerder van belang geacht dat de problemen met de stiefvader mede een reden voor vertrek van eiseres zouden zijn geweest, zodat niet valt in te zien dat deze reden door de zoon zou zijn verzwegen. Voorts heeft [] verklaard dat zijn moeder nog twee broers en een zuster heeft die in leven zijn. Eiseres heeft in haar eerste gehoor verklaard dat zij maar één broer heeft. De bij zienswijze gegeven verklaring dat eiseres niet heeft verklaard over voormelde broer en zuster, nu deze niet meer in leven waren, heeft verweerder ongeloofwaardig geacht, nu tijdens het eerste gehoor expliciet is gevraagd naar alle, dus zowel levende als overleden, broers en zusters.

Reg.nrs.: AWB 06/28558 en AWB 06/28559

4

Verweerder heeft tevens overwogen dat eiseres heeft verklaard dat de dochters die zij met de heer [] heeft gekregen in 1990, 1991 en 1995 zijn geboren. Deze verklaring strookt echter niet met de verklaring van eiseres dat zij pas in 1992 met de heer [] zou zijn gehuwd. Voorts heeft eiseres bij zienswijze aangegeven dat haar tweede huwelijk al in 1990 (Afghaanse jaartelling 1369) is voltrokken en dat zij haar eerste kind in datzelfde jaar kreeg. Volgens verweerders doen deze gewijzigde verklaringen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Tijdens het eerste gehoor heeft eiseres verklaard dat haar oudste dochter is geboren op 3 juli 1990 (Afghaanse jaartelling 2 april 1369). Met beide data is niet te verenigen dat eiseres in dat zelfde jaar zou zijn gehuwd en nadien zwanger zou zijn geraakt van haar eerste dochter. Verweerder heeft het niet geloofwaardig geacht dat eiseres de geboortedatum van haar dochter in het eerste gehoor verkeerd zou hebben genoemd nu een dergelijke datum een elementair gegeven is. Dit klemmt te meer nu eiseres in deze gegevens geen wijziging heeft aangebracht bijvoorbeeld middels correcties en aanvullingen terwijl juist de personalia en overige identiteitsgegevens steeds het onderwerp van discussie zijn geweest. Voorts heeft verweerder in aanmerking genomen dat eiseres die gewijzigde verklaringen niet heeft onderbouwd met objectief verifieerbare gegevens.

De door eiseres gegeven verklaring voor haar door verweerder tegenstrijdig en inconsistent bevonden verklaringen - haar angst voor haar echtgenoot, haar opleidingsachtergrond, haar psychische en fysieke gesteldheid en haar zorg voor haar kinderen - heeft verweerder niet toereikend geacht, nu eiseres blijkens de gehoren goed in staat is gebleken haar verhaal te doen en zij heeft verklaard de tolken goed te kunnen verstaan. Het niveau en onderwerpen van vraagstelling tijdens de gehoren was volgens verweerder niet complex. De door eiseres aangevoerde redenen kunnen volgens verweerder niet verklaren waarom eiseres tegenstrijdige en wisselende verklaringen heeft afgelegd omtrent basale zaken. Dat eiseres als gevolg van psychische problemen niet in staat zou zijn geweest verklaringen af te leggen is bovendien niet aangetoond door middel van (medische) bescheiden of andere bewijsstukken.

2.4 Onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer uitspraak van 27 januari 2003 in zaak nr. 200206297/1; AB 2003, 286), mogen, indien aan een vreemdeling het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt tegengeworpen, ingevolge het eerste lid van dat artikel, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting: Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, neergelegd in paragrafen C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.3.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000, in het relaas, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.5 De rechtbank ziet in hetgeen in beroep is aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder niet aan eiseres heeft kunnen toerekenen dat zij geen reisdocumenten heeft overgelegd. Verweerder heeft reeds hierom kunnen oordelen dat daardoor de oprechtheid van haar asielrelaas op voorhand wordt aangetast en dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.6 Evenmin ziet de rechtbank grond voor het oordeel dat verweerder niet heeft kunnen oordelen dat van het asielrelaas van eiseres geen positieve overtuigingskracht uitgaat en het relaas derhalve ongeloofwaardig is. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eiseres wisselende, tegenstrijdige en inconsistente

Reg.nrs.: AWB 06/28558 en AWB 06/28559

5

verklaringen heeft afgelegd, als gevolg waarvan het relaas positieve overtuigingskracht mist. Het betoog van eiseres dat voormelde inconsistenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen grotendeels zijn te verklaren door psychische problemen, volgt de rechtbank niet. Uit de rapporten van nader gehoor noch anderszins – door de medische verklaringen van 29 december 2003 en 21 juni 2006 – is naar het oordeel van de rechtbank aannemelijk geworden dat eiseres als gevolg van psychische problemen niet in staat zou zijn geweest op adequate wijze haar asielmotieven naar voren te brengen.

Het betoog van eiseres dat de verwarring omtrent haar identiteit en familieachtergrond is te verklaren uit de omstandigheid dat zij in Afghanistan verschillende namen kan voeren, volgt de rechtbank evenmin. Daartoe overweegt de rechtbank dat eiseres tijdens het eerste gehoor heeft verklaard dat zij heet, dat zij door haar huwelijk de naam heeft aangenomen, en dat zij in het land van herkomst een bewijs van haar huwelijk heeft achtergelaten. Voorts heeft eiseres de vraag van de contactambtenaar of er ook andere namen worden gevoerd ontkennend beantwoord. Derhalve heeft verweerder in de omstandigheid dat eiseres verwarring omtrent haar identiteit en familiereelaties heeft gezaaid aanleiding kunnen vinden om te oordelen dat het relaas van eiseres positieve overtuigingskracht ontbeert. Anders dan eiseres oordeelt de rechtbank dat verweerder van het afzonderlijk horen van haar minderjarige kinderen heeft kunnen afzien, nu, anders dan door eiseres is betoogd, niet is gebleken dat de kinderen zelfstandige – van hun moeder onafhankelijke – asielmotieven naar voren hebben gebracht dan wel dat zij door hen niet afzonderlijk te horen in hun belangen zijn geschaad. Mede gelet hierop wordt het – eerst ter zitting opgeworpen – betoog dat het niet afzonderlijk horen van de kinderen zich niet verdraagt met artikel 12 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind eveneens verworpen. De rechtbank verwijst in dit verband naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 21 januari 2004 (zaak nr. 200305627/1, JV 2004/99).

2.7 Gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder kunnen oordelen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Gelet daarop kan het betoog van eiseres dat haar ten onrechte geen verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 is verleend, nu zij vreest voor verdere mishandelingen door haar echtgenoot en zijn eerwraak vanwege haar overspel en vertrek naar het buitenland met de kinderen, evenmin tot gegrondverklaring van het beroep leiden. Dit geldt evenzeer voor het betoog van eiseres dat zij, op grond van het feit dat zij in het land van herkomst een alleenstaande vrouw is, in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Ook dit betoog wordt verworpen, reeds gelet op de omstandigheid dat verweerder het asielrelaas ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

Inzake het beroep geregistreerd als AWB 06/28559 (eiser):

2.8 Verweerder heeft eisers aanvraag eveneens afgewezen onder verwijzing naar de in 2.1 genoemde bepalingen. Verweerder heeft daarbij overwogen dat eiser toerekenbaar geen reisdocumenten overgelegd. Verweerder heeft het niet aannemelijk geacht dat eiser geen enkel indicatief bewijs van de reis heeft kunnen overleggen en niet in staat is gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute af te leggen. Hierbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat eiser van Afghanistan naar Nederland is gereisd en verondersteld mag worden dat deze reis op enigerlei wijze met documenten is te staven. Eisers verklaring dat hij onderweg ziek was en afhankelijk was van de reisagent heeft

Reg.nrs.: AWB 06/28558 en AWB 06/28559

6

verweerder ontoereikend gesacht voor een ander standpunt, nu van eiser mag worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de gevolgde reisroute, de gepasseerde landen en de plaatsen van overnachting.

2.9 In hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd vindt de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd. Als gevolg daarvan heeft verweerder kunnen oordelen dat daarmee de oprechtheid van eisers asielrelaas op voorhand wordt aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid daarvan.

Eisers betoog dat hij tijdens zijn reis naar Nederland ziek was, zich moeilijk kon concentreren en daarom geen heldere verklaringen omtrent de gevolgde reisroute heeft kunnen afleggen, volgt de rechtbank niet, nu verweerder zich evenzeer op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser in het geheel niet heeft kunnen aangeven door welke landen hij vanuit Afghanistan naar Nederland is gereisd en ook anderszins geen enkele concrete informatie omtrent de door hem gevolgde reisroute heeft kunnen verschaffen.

2.10 Verweerder heeft voorts gemotiveerd uiteengezet dat - en waarom eisers asielrelaas niet geloofwaardig is bevonden. Daarbij heeft verweerder verwezen naar zijn - hiervoor deels weergegeven - motivering in het bestreden besluit ten aanzien van eiseres. Voorts heeft verweerder in aanmerking genomen dat eiser bij diverse gelegenheden verschillende namen heeft gebruikt en wisselende verklaringen heeft afgelegd omtrent de identiteitsgegevens van zijn ouders. Eisers bij zienswijze afgelegde verklaring dat hij minderjarig was toen hij zijn land van herkomst verliet, dat hij niet bekend was met de gang van zaken, dat hij (zoals het een minderjarige betaamt) de opdrachten van eiseres uitvoerde en dat eiser problemen met zijn stiefvader had, en dat hij als gevolg van een en ander niet goed in staat is geweest de juiste verklaringen af te leggen, heeft verweerder ontoereikend geacht om de geconstateerde tegenstrijdigheden en vaagheden te rechtvaardigen.

2.11 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ook in onderhavige zaak kunnen oordelen dat het asielrelaas de vereiste positieve overtuigingskracht ontbeert. Daartoe wordt verwezen naar hetgeen dienaangaande is overwogen in 2.3 en 2.6. Voorts oordeelt de rechtbank met verweerder dat eiser zelf geen toereikende verklaring heeft gegeven voor alle door verweerder geconstateerde tegenstrijdigheden en inconsistenties.

2.12 Gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder kunnen oordelen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Inzake beide beroepschriften:

De beroepen zijn ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

Reg.nr.: AWB 06/28558 en AWB 06/28559

7

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.G.J. Welbergen en in het openbaar uitgesproken op 8 februari 2007 in tegenwoordigheid van mr. F.S. Zwerwer als griffier.

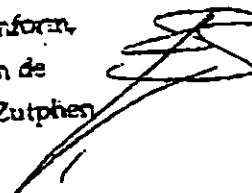
Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

9 FEB 2007

Voor copie conform.
De griffier van de
rechtbank te Zutphen

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

Mr M.H. van der Linden

Mr J. Hofstede

Toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem

HOGER BEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 9 MRT. 2007,	
ZAAKNR. 200701749	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingen
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Geven eerbiedig te kennen:

geboren op , appellante, reg.nr: Rechtbank: AWB 06/28558
mede t.b.v. haar hierna vermelde kinderen:

geboren op
geboren op
geboren op
geboren op , en
geboren op , appellant, reg.nr. Rechtbank: AWB
06/28559, allen van Afghaanse nationaliteit en verblijvende te , te deze zake
domicilie kiezende te 7602 JP Almelo, aan de Ootmarsumsestraat 104 (Postbus 850, 7600
AW Almelo), ten kantore van de advocaat en procureur Mr M.H. van der Linden, die
verklaart door appellanten bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het indienen van dit hoger
beroepschrift en als bepaaldelijk gevolmachtigde op te treden.

Verweerder in deze is de Minister van Justitie (voorheen de Minister voor
Vreemdelingenzaken en Integratie) (Immigratie en Naturalisatiedienst), te 's-Gravenhage,
gemachtigde : Mr R.A. Visser, ambtenaar ten departemente.

1.
Bij afzonderlijke besluiten van 15 mei 2006 heeft verweerder afwijzend beslist op de
aanvragen van appellanten om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.
Op 12 juni 2006 hebben appellanten tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de Rechtbank te
's-Gravenhage. De beroepen zijn behandeld door de Rechtbank met nevenzittingsplaats
Zutphen.

2.
Bij uitspraak van 9 februari 2007 heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen de beroepen ongegrond verklaard (AWB 06/28558 en AWB 06/28559).

3.
Appellanten kunnen zich met voormelde uitspraak in beroep d.d. 9 februari 2007 niet
verenigen, om welke reden zij bij deze hoger beroep instellen bij Uw College.

Van der Linden & Hofstede Advocaten B.V. te Almelo - KvK Enschede nr. 08139309
Ootmarsumsestraat 104, Postbus 850 - 7600 AW Almelo. Tel. 0546-861000 - Fax 0546-868596

Derdenrek ABN-AMRO Almelo: 40.39.08.760 t.n.v. Stichting beheer dergengelden Van der Linden en Hofstede
Iedere aansprakelijkheid wordt door ons beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

-2-

4.

Appellanten brengen bij deze de uitspraak d.d. 9 februari 2007 in het geding (bijlage 1).

5.

Appellanten verzoeken Uw College om het door hen in eerste aanleg gestelde als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

6.

Appellanten wensen tegen voormelde uitspraak de navolgende grieven aan te voeren.

GRIEF I:

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat er geen grond is voor het oordeel dat verweerder niet aan appellante heeft kunnen toerekenen dat zij geen reisdocumenten heeft overgelegd en dat daardoor de oprechtheid van haar asielrelaas op voorhand wordt aangetast en dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het relaas.

TOELICHTING:

Appellante is van mening dat de uitspraak van de Rechtbank op dit punt onvoldoende is gemotiveerd. De Rechtbank is niet inhoudelijk op de argumenten van appellante ingegaan; er heeft zelfs geen onderbouwde marginale toets plaatsgevonden.

Bovendien is appellante van mening dat de Rechtbank in casu heeft miskend dat de door haar gebruikte reisdocumenten haar niet in eigendom toebehoorden. Deze reisdocumenten waren immers eigendom van de reisagent.

Gelet op het voorgaande is appellante van mening dat de Rechtbank niet in alle redelijkheid heeft kunnen stellen dat door het ontbreken van bescheiden de oprechtheid van haar asielrelaas op voorhand wordt aangetast en dat daardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het relaas.

GRIEF II:

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellante wisselende, tegenstrijdige en inconsistente verklaringen heeft afgelegd, als gevolg waarvan het relaas van appellante positieve overtuigingskracht mist. Daarbij heeft de Rechtbank de psychische problemen van appellante miskend.

TOELICHTING:

Door appellante zijn medische verklaringen van 29 december 2003 en 21 juni 2006 overgelegd, waaruit naar de mening van appellant blijkt dat genoemde tegenstrijdigheden en

wisselende verklaringen –voor zover aanwezig- grotendeels zijn te verklaren door psychische problemen. Ten onrechte worden deze verklaringen zonder nadere inhoudelijke motivering door de Rechtbank terzijde geschoven.

Bijgaand wordt als bijlage 2 een medische verklaring van de MOA overgelegd, gedateerd 19 februari 2007. Uit deze verklaring blijkt dat appellante bij de MOA bekend is met psychische klachten op basis van de ervaringen in het land van herkomst, met name de jarenlange mishandelingen door haar echtgenoot. Er is geconstateerd dat appellante lijdt aan een chronische posttraumatische stresssyndroom met een depressieve stoornis. Tevens blijkt uit deze verklaring dat appellante last heeft van aanvallen, waarbij zij wegraakt.

Door geen/onvoldoende rekening te houden met voornoemde medische verklaringen is de uitspraak van de Rechtbank niet voldoende gemotiveerd. Dat zelfde geldt voor de toelichting van appellante op de door haar genoemde namen. Appellante wordt verweten dat zij verschillende namen zou hebben gebruikt, doch dit misverstand is eenvoudig uit te leggen.

is de voornaam die appellante vanuit de Koran heeft gekregen;
is de achternaam van de moeder van appellante;
is de voornaam die in de Taskara van appellante vermeld staat;
is de achternaam van de vader van appellante. Al deze namen worden door appellante door elkaar heen gebruikt.
Door haar familie wordt appellante genoemd en door haar echtgenoot werd zij genoemd.
Voorts merkt appellante op dat zij vanaf de eerste dag van haar verblijf in Nederland de geboortedatum heeft genoemd. Dit is ook de geboortedatum welke op het document van appellante vermeld staat.

Juist is dat appellante in Oostenrijk een andere naam heeft gebruikt. Dit heeft appellante gedaan uit angst om door haar echtgenoot gevonden te worden. In Oostenrijk verblijven heel veel Afghanen.

Voor wat betreft eventuele tegenstrijdigheden tussen de verklaring van appellante en de zus van haar voormalige echtgenoot merkt appellante op dat verweerder er ten onrechte aan voorbij gaat dat natuurlijk ook haar zoon en haar voormalige schoonzus zich kunnen hebben vergist.

Appellante is van mening dat de Rechtbank ten onrechte, zonder enige nadere motivering, deze toelichting van appellante op de door haar genoemde namen ter zijde heeft geschoven. Dit terwijl het een feit van algemene bekendheid mag worden genoemd dat men in het buitenland anders omgaat met het gebruik van namen dan in Nederland. Doch ook in Nederland krijgt men soms een andere doopnaam.

Kortom: appelante stelt zich op het standpunt dat de Rechtbank zonder enige motivering aan haar toelichting op de geconstateerde tegenstrijdigheden en de door haar overgelegde medische verklaringen voorbij is gegaan. De Rechtbank heeft de uitspraak onvoldoende gemotiveerd, althans is de uitspraak niet met de benodigde zorgvuldigheid tot stand gekomen..

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

-4-

GRIEF IV:

Ook is de Rechtbank tenonrechte voorbijgegaan aan het standpunt van appellante dat haar minderjarige kinderen zelfstandig hadden moeten worden gehoord. Ook heeft de Rechtbank niets gedaan met het beroep van appellante op artikel 12 IVRK.

TOELICHTING:

De oudste dochters zijn 15/16 jaar oud. Artikel 12 IVRK bepaalt dat kinderen in staat moeten worden gesteld te worden gehoord in iedere procedure die hen betreft en dat is ook van toepassing op het asielrecht. Nu deze kinderen niet zijn gehoord, ondanks het verzoek daartoe en aanwijzingen dat zij ook een eigen relaas hebben kan niet zonder meer worden gesteld dat zij enkel een afhankelijk relaas hebben. Juist om vast te kunnen stellen of zij wel eigen asielmotieven hebben en of hun verklaringen kunnen afdoen aan die van hun moeder hadden zij moeten worden gehoord. Dit wordt door de Rechtbank ten onrechte miskend..

GRIEF V:

Gelet op het vorengaande heeft de Rechtbank ten onrechte overwogen dat verweerder heeft kunnen oordelen dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

TOELICHTING:

Voor wat betreft de toelichting merkt appellante op dat zij van mening is dat de uitspraak van de Rechtbank niet voldoende zorgvuldig tot stand is gekomen, althans op eerder genoemde punten niet voldoende is gemotiveerd. Appellante is dan ook van mening dat de uitspraak niet in stand kan blijven en haar hoger beroepschrift gegrond verklaard moet worden.

GRIEF VI:

Ten onrechte wordt door de Rechtbank overwogen dat zij in hetgeen door appellant in beroep is aangevoerd t.a.v. het ontbreken van reisdocumenten geen grond vindt voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd

TOELICHTING:

Appellant is van mening dat het ontbreken van reisdocumenten hem niet tegengeworpen kan/mag worden, nu de tijdens zijn reis gebruikte documenten hem niet in eigendom toebehoorden. Deze documenten waren eigendom van de reisagent. De reisagent hield de documenten ook in zijn bezit.

Voor wat betreft de reisroute merkt appellant op dat hij ziek was onderweg en dat hij bovendien niet weet door welke landen hij is gereisd omdat hij de taal van die landen niet

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

-5-

spreekt en de reisagent zo min mogelijk informatie loslaat.

Bovendien was appellant toen hij het land van herkomst verliet nog minderjarig en moet daar bij de beoordeling of het ontbreken van documenten appellant tegengeworpen kan/mag worden gemotiveerd rekening worden gehouden. Zulks is in casu niet gebeurd.

GRIEF VII:

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder ook ten aanzien van appellant heeft kunnen oordelen dat het asielrelaas de vereiste positieve overtuigingskracht ontbeert.

TOELICHTING:

Naar de mening van appellant heeft de Rechtbank bij deze overweging miskend dat appellant ten tijde van zijn vertrek uit het land van herkomst nog minderjarig was en hij in het land van herkomst traumatische ervaringen heeft meegemaakt, hetgeen van invloed is geweest op zijn verklaringen. Van een minderjarige kan t.a.v. de verklaringen over de reisroute niet het zelfde worden verwacht als van een volwassene.

Ook op dit punt is de uitspraak van de Rechtbank niet voldoende gemotiveerd.

SLOTSOM:

Gelet op het vorengaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellanten verzoeken Uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank te vernietigen en doende wat de Rechtbank had behoren te doen en de inleidende beroepen alsnog gegrond te verklaren. Met veroordeling van verweerder in de kosten van het geding.

Conclusie: Appellant concludeert tot vernietiging van de uitspraak waarvan beroep.

Almelo, 9 maart 2007

Bepaaldelijk gevolmachtigde

